

на Ралка нашъ намекна нѣщо тайно . . .

И струва ми се, че не ще се лъжа . . .

(Спира безъ да знае какъ да я завърти).

Майсторъ Лалйо. (Нездържанъ)

Че може да е Зита — разкажи!

Йосифъ (Само погледва майстора, разкаялъ се че е подзелъ речъ).

Пъкъ може да не съмъ разбралъ добре . . .

Майсторъ Лалйо.

Заблуда е . . . Какъ може отъ тамъ Зита да дойде днесъ. И азъ да не науча за нейното пристигане у насъ . . .

Пъкъ и защо? . . . Защо ли би дошла?

Йосифъ (погледва съмнително майстора).

Майсторъ Лалйо.

Но що си тъй! . . . Ако пъкъ най-подире, наистина ти нѣщо си научилъ . . .

Йосифъ (хваща ржката на майстора, иска да го увѣри, да му разкрие веднага, ала дохожда му друга мисълъ и промѣлвя решително)

Добре тогазъ — намѣримъ ще я ний . . .

Азъ вѣрвамъ, че у дома е сега.

Майсторъ Лалйо (съблазненъ отъ мисълта на Йосифа, хваща го и тръгватъ)

На стубеля всичко затихва. Чува се какъ замлъква селото предъ нависналата нощъ.